

Az orvosok sem szakibbak, vagy jóindulatúbbak, mint az ideges szomszéd, a kishitű pap vagy az ellenséges faluszája. Mit kezd ezzel egy család, amelynek tagjai megszakadnak a munkában, elviselik az elviselhetetlent, küzdenek a fogyatékkal, és közben a legboldogabb emberek, akikkel valaha találkoztam.

Az autisztikus tünetekkel diagnosztizált, hét éve koraszülöttként érkezett **Nagy Roland** szüleivel,

Kati

val és

Sándor

ral egy székelyudvarhelyi ifjúsági lakásban él a Csereháton. Otthonukból árad a pozitív energia, pedig nem a legújabb dekorációs magazin és nem is a feng shui elvei szerint rendezték be. Nekik erre sem idejük, sem pénzük nincs.

Első rész » [Autista a családban: félóra alvás, 23 és fél pörgés](#)

Ők ugyanis a sérült gyerekük mellett **óvodát működtetnek szintén sérült gyerekek részére**. Katival és Sándorral beszélgettem, az interjú első részében az autizmus sajátosságairól és arról, hogyan jelentkeztek ezek kisebbik gyermeküknél, Rolandnál.

Hogyan dolgoztátok fel Roland állapotát?

Eleinte nehezen. Kétéves koráig tiszta idegbeteg voltam, főleg azért, mert nem tudtam, mi van

vele – *közi Katalin*. A tanácstalanság készítette ki. Visszamentünk ahhoz a doktornőhöz, aki a szüléskor jelen volt. A szülés előtt Rolandnak leállt a szíve, tőle tudtuk meg, hogy amíg újraélesztették, az agya nem kapott oxigént. Amikor ezt megtudtuk, Roland két és fél éves volt.

Azt hitték, hogy meghalt a magzat, ezért reggel futottak, hogy császározzanak meg. Előtte nem tették, pedig nem voltam egészen hét hónapos várandós, amikor elfolyt a magzatvizem. Egész éjjel a szülőszobán voltam, a gyerek ült a magzatburokban víz nélkül. Mivel elaltattak a császározáshoz, nem tudtam meg, hogy oxigénhiányos lett, nem mondta meg senki. A doktornő jól tudta, de sem a párom, sem engem nem tájékoztattak arról, hogy mi történt.

Csak annyit közöltek, hogy 10 százalék esélyt látnak, hogy megmaradjon. Ha 72 órát túléli, az már csoda. Csodababa volt, két hónapig csodájára jártak a szülészeten. **De hogy miért nem mondták el, mi történt, és mi a teendő, nem értjük.**

Kilenc hónapig voltam Rolanddal a kórházban. Alig várták, hogy eljöjjek. Mindenbe beleszóltam. Az inkubátorba nem tettek desztillált vizet párologni, hogy abban a forró levegőben süljön meg a gyermek. Azt is én töltöttem.

Annyira nem figyeltek, úgy aludtak az ápolók, hogy éjjel be kellett üssem a szobájuk ajtaját, hogy vegyem ki a hűtőből az anyatejet. Meg se tudtam egyedül etetni, szondázni kellett. Ott ültem mellette, éjjel háromig sose aludtam, mert éreztem, hogy bátorítanom kell, ott a helyem mellette. Fel voltak háborodva, hogy belöktem a székkal betámasztott ajtójukat. Azt nem is említve, hogy ahogy a doktornő elment, megjelentek a nagy zsák eladó babacuccal. Nem számított, hogy az én babám lehet, meg sem éri a reggelt, tukmálták rám a különféle babaruhákat.

Ezt a terhességemet nem is szabadott volna engedniük, hogy kihordjam. A második hónaptól egyfolytában véreztem, öntött el a vér, s kellett vigyen a mentő. Ráadásul **egy csomó gyógyszerrel szó szerint kísérleteztek rajtam.**

Olyan is volt köztük, amitől az ételt magamra kentem, kiabáltam, hisztiztem, és amikor magamhoz tértem, nem emlékeztem semmire. Aztán rájöttek, hogy nem is arra való, amire ők szánták: magzatmegőrzőnek. Maréknyi gyógyszereket szedtem be, s egy csomó injekciót kaptam, végül a hetedik hónapig ki tudtam hordani. Nyilván mi is reménykedtünk, hiszen szerettünk volna még egy gyereket, de így utólag belegondolva, nagy harc volt.

Ha mindezek ellenére megmaradt, tényleg csodababa. Persze, hogy felvállaltuk, persze, hogy mindent meg kell tennünk érte. Most már 12 gyerekünk van, az óvodában összesen ennyien vannak. Mindegyikük nagyon fontos nekünk, lehet, hogy a szüleiknek nem is annyira, mint számunkra.

A szűkebb családi környezet hogyan fogadta?

A testvére, Róbert nagyon nehezen, annyira nehezen, hogy sokáig senki sem tudta, hogy neki egyáltalán van kistestvére. Egy osztályfőnöki órán derült ki, hogy mindenki úgy tudta, tanárok és osztálytársak is, hogy egyke. Ugye, ő már tízéves volt, amikor Rolandka született. Hallotta, hogy sérült, és cikinek tartotta.

De ma már ő a legjobb pesztránk, itt hagyhatjuk vele rövidebb időre, megeteti, tisztába teszi, és most már kitette a képét a Facebookra.

Az én családom teljes mértékben elfogadja, de a Sanyi családja nem tudta feldolgozni.

Ha megyünk hozzájuk, visszük magunkkal. Hogy tudják, ilyen unokájuk is van. Nem mind jó tanuló az összes. Róbertre büszkék voltak, mert jól tanult, de Rolandot is el kell, hogy fogadjuk olyannak, amilyen, mert attól, hogy sérült, még egy szeretetre méltó, értékes ember.

